

't VERSCHIL

+++++ Een uitgave van ND Zakelijk +++++ 27 maart 2021 +++++

STRIJDERS TEGEN ONRECHT

Wij strijden tegen onrecht

Zondag is het Palmzondag: de slotzondag van de veertigdagentijd en de openingsdag naar de Stille Week. Veel mensen wijden deze periode aan inkeer en nadenken, in het licht van het leven, lijden, sterven én de opstanding van Jezus Christus. Hoe beleeft u de veertigdagentijd? Staat u misschien stil bij het onrecht in de wereld, dichtbij of ver weg? Hoe reageert u daarop? Of is onrecht voor u vooral een abstract begrip? Zoek je het woord 'onrecht' op in het woordenboek, dan gaat het over 'een behandeling die iemand onrecht aandoet of een toestand die onrecht inhoudt'. Precies wat bijvoorbeeld armoede met je doet. Je krijgt minder kansen en wordt uitgesloten. Je vindt geen baan, hebt geen geld voor goede zorg of juridische bijstand, laat staan voor gedegen onderwijs. Laat u in deze bijlage inspireren door het werk van het Leger des Heils, Leprazending, Red een Kind en SeeYou. Organisaties die dagelijks strijden tegen onrecht in al zijn verschijningsvormen. Lees de boeiende, persoonlijke verhalen en ontdek hoe u betrokken kunt raken bij de strijd, op weg naar gerechtigheid, in navolging van Jezus Christus. Hij lijdt mee met mensen. Zowel tijdens zijn periode op aarde als in onze tijd – tot in de dood toe én daarna ... Zijn voorbeeld roept ons om op te staan tegen onrecht.

Haaije Feenstra en Charlotte Ariese, Prisma

Zij gaan altijd dóór

TEKST JASPER VAN DEN BOVENKAMP + + +

BEELD QROOST BEELDMAKERS/RED EEN KIND EN GREGOR KUNTSCHER

De strijd tegen onrecht, dichtbij en ver weg, lijkt geen einde te hebben. Toch staan er elke dag weer mensen op tegen onrecht. Vier strijders vertellen hoe zij de moed erin houden.

RED EEN KIND

Vusimuzi Nyirenda werkt als projectmedewerker aan de bestrijding van kindhuwelijken in Malawi. Het land staat op de negende plaats van landen met het hoogste aantal kindhuwelijken ter wereld. Van de jonge vrouwen in Malawi is de helft als jong kind (tussen hun vijftiende en achttiende) getrouwd. Nyirenda: 'Ik heb van heel dichtbij meegemaakt hoe een jong meisje stierf aan complicaties tijdens haar bevalling. Haar lichaam was simpelweg niet volgroeid genoeg om een kind te baren. Ik wil alles op alles zetten om ervoor te zorgen dat dit nooit meer gebeurt.' Dat begint bij bewustwording over kindhuwelijken, legt Nyirenda uit. 'Dat doen we door voorlichting te geven op scholen, zodat kinderen weten wat hun rechten zijn en ook waar ze de schending ervan kunnen melden. 'Ook voor ouders organiseert hij campagnes om hen ervan te doordringen welke risico's kindhuwelijken met zich meebrengen. Zodat ouders hun kinderen niet uithuwelijken of handvatten hebben om tienerdochters te begeleiden die zelf aangeven te willen trouwen.' In de campagnes participeren ook de politie, het ministerie van volksgezondheid en het kindbeschermingscomité dat hij in het projectgebied van Red een Kind samen met zijn collega's heeft opgericht. Tot nog toe zijn Nyirenda cum suis erin geslaagd 23 kinderen voor een vroeg huwelijk te behoeden. 'Sinds we dit werk doen, zien we een enorme vooruitgang als het gaat om de bescherming van kinderrechten.'

'Voor ons werk moet je een lange adem hebben.'

Maar toen kwam corona, gingen de scholen op slot en laaide het misbruik thuis weer op. Dat is verschrikkelijk, zegt Nyirenda. 'En het onderwijs is juist ook zo belangrijk. Als meisjes de mogelijkheid hebben om een opleiding te volgen, biedt dat perspectief. Dan is de kans veel minder groot dat ze zich genoodzaakt voelen om op jonge leeftijd te trouwen.' Door de ontwikkelingen rondom corona kan Nyirenda zich gemakkelijk laten ontmoedigen. 'Zie je, het is allemaal voor niks geweest.' Maar zo denkt hij niet. 'Voor ons werk moet je een lange adem hebben. We proberen een mentaliteitsverandering teweeg te brengen. Dat kost tijd, het gaat stapje voor stapje. Om het met schrijver Maria Robinson te zeggen: 'Niemand kan terug in de tijd om een nieuw begin te maken, maar iedereen kan vandaag beginnen een nieuw einde te maken.'

LEPRAZENDING

Henno Couprie is sinds zeventien jaar directeur van Leprazending, een internationale christelijke organisatie die zich richt op mensen die lijden door lepra of leven met een handicap. Elke twee minuten krijgt iemand de diagnose lepra. De ziekte komt met name voor in delen van Azië, Afrika en Zuid-Amerika. Omdat het geen wijdverbreide ziekte is waar miljoenen mensen aan sterven, is er relatief weinig aandacht en geld voor, zegt Couprie. En dat maakt de positie van leprapatiënten er niet beter op. 'Ze behoren tot de kwetsbaarsten van de wereld. Waar ze ten diepste mee te kampen hebben, zijn de culturele en religieuze opvattingen over mensen met lepra. Nog steeds denken velen dat het een straf van God is. Leprapatiënten vallen buiten alle kasten. Er heerst angst en ze worden om die reden ernstig gediscrimineerd, tot in de wetgeving toe.' Leprazending werkt de ziekte op twee fronten tegen. Allereerst door mensen met lepra te genezen en in de tweede plaats door lepra 'voorgoed te verslaan'. Dat laatste betekent meer dan de infectieziekte met medicijnen uitbannen, legt Couprie uit. 'Veel mensen slijten ongelofelijke trauma's mee van hun verstoting en de armoede waarin ze vaak nog leven. Vijftig procent van hen heeft gedachten aan zelfdoding. We schenken daarom veel aandacht aan het traject na de genezing.

'Mensen denken dat lepra een straf van God is.'

Door er bijvoorbeeld voor te zorgen dat mensen die werden buitengesloten nu een opleiding en een baan en inkomsten krijgen. Dat ze een volwaardig hersteld leven kunnen leiden.' 'Als je de Bijbel leest', zegt Couprie, 'weet je dat het onrecht pas werkelijk verdwijnt wanneer Jezus terugkomt. Maar dat vergezicht biedt hoop en moed om nu al trouw onze plicht te doen. Want, zegt Jezus, wat je voor de minste van mijn broeders hebt gedaan, heb je voor mij gedaan. Niks van wat wij nu doen, geloof ik, is zinloos. Statistieken bevestigen dat ook. Het aantal mensen met honger of in extreme armoede is de afgelopen twintig jaar verminderd.' Couprie is er zeker van dat met lepra een soortgelijke beweging gemaakt kan worden. Sterker: 'Het is mogelijk om lepra geschiedenis te maken. Het is niet eenvoudig, maar het kan. Als internationale Leprazending dromen we ervan dat leprabesmetting in 2035 voorgoed is verslagen. Dat is heel ambitieus, maar we zijn al heel goed op weg.'

LEGER DES HEILS

Richard Bradbury is al enkele jaren operationeel verantwoordelijk voor het werk van het Leger des Heils in Bangladesh. Op zijn reizen over de wereld zag hij 'veel mensen buitengesloten en gemarginaliseerd worden'. Mensen in armoede, vrouwen die dagelijks werden misbruikt en uitgebuit, kinderen met een handicap, mensen in een ongelukkig kastenstelsel, en zoveel meer. 'Al deze mensen zijn het slachtoffer van menselijk onrecht en falende systemen. Ik zie het als mijn roeping om mijn stem en vaardigheden te gebruiken tegen dit onrecht en tegen deze systemen. Ik wil pleitbezorger zijn van mensen in de marge.' Sinds Bangladesh in 1971 onafhankelijk werd, is het

'Ik wil pleitbezorger zijn van mensen in de marge.'

Leger des Heils er aanwezig. 'Het bekendst zijn we denk ik van ons werk met kwetsbare vrouwen. Als een van de weinige organisaties hebben wij directe toegang tot de bordelen in hoofdstad Dhaka en het district Jessore. We werken samen met prostituees en vrouwen die het risico lopen op mensenhandel of gedwongen huwelijken. Wij bieden hun, met een breed ondersteuningsplan, andere mogelijkheden om in hun levensonderhoud te voorzien. Dat plan voorziet erin dat vrouwen onopgeloste trauma's of gezondheidsproblemen kunnen aanpakken, beroepsopleidingen volgen, leren lezen en rekenen, en persoonlijke en zakelijke vaardigheden ontwikkelen. Daarnaast krijgen ze financiële steun om in hun gemeenschap een nieuw leven te beginnen.' En heeft dat allemaal zin? Wel degelijk, zegt Bradbury. 'We bieden vrouwen in Bangladesh een eerlijk loon en bevestigen daarmee de waardigheid van vrouwen. Maar het is natuurlijk meer dan dat. We bieden ze kracht en hoop en perspectief.' 'Een van de slogans van het Leger des Heils is 'geloof in actie'. Ik probeer mensen hier niet te overtuigen van het evangelie, maar te leven wat ik geloof. Door voor 'de minsten' op te komen, zegt Jezus, laten we zien dat onze God ook een God van 'de minsten' is. Zolang het onrecht heerst, is er voor ons werk aan de winkel. 'Ik zal vechten, ik zal vechten tot het einde', zeg ik met woorden van de oprichter van het Leger des Heils.'

SEYOU (voorheen Light for the World Nederland)

Yetnebersh Nigussie groeide op in een dorpje op het platteland van Ethiopië. Ze werd blind toen ze vijf jaar was. 'Dat was een enorme kans', zegt ze. 'Alle meisjes in het dorp trouwden vroeg en verdwenen op die manier uit het maatschappelijk leven. Ik mocht naar een speciale school en daarna naar een gewone. Uiteindelijk heb ik zelfs rechten gestudeerd aan de universiteit van Addis Abeba.' Niet dat haar levenspad sindsdien over rozen ging. Discriminatie en uitsluiting waren, onder andere tijdens haar school- en studietijd, aan de orde van de dag. Toch kroop ze ook toen niet in de slachtofferrol. 'Ik besloot dat al die barrières er waren om mij sterker te maken, een beter mens te maken.' En daar begon haar strijd tegen de discriminatie en uitsluiting van mensen met een handicap in Ethiopië. In 2005 richtte ze het Ethiopian Centre for Disability and Development op, dat partnerorganisatie van SeeYou werd, en nu werkt ze als senior manager voor de International Disability Alliance. Nigussie doet onderzoek, zoekt voortdurend media-aandacht om misstanden aan het licht te brengen, geeft begeleiding en adviseert regeringen en VN-agentschappen hoe ze de inclusie kunnen vergroten. Ook biedt ze rechtsbijstand aan mensen met een handicap

'Dat ik blind werd, was een enorme kans.'

en brengt ze namens hen zaken voor de rechter. 'We hebben belangrijke mijlpalen bereikt, zoals in 2010 de ratificatie door Ethiopië van het VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap. In 2009 werd het eerste nationale actieplan van kracht waarmee de regering de inclusie van gehandicapten beoogde te vergroten.' De goede ontwikkelingen ten spijt, maakte de coronapandemie schrijnend duidelijk hoe kwetsbaar mensen met een handicap nog altijd zijn. 'Ze worden soms achtergelaten en sterven in eenzaamheid.' Hoe houdt Nigussie toch vol? 'We strijden een strijd die de eeuwen door duurt. Misschien zal het mijn generatie zijn die het systematisch onrecht voorgoed mag ontmantelen ...' Bij hoe dat verwezenlijkt kan worden, heeft ze duidelijke ideeën. 'Alle kunstmatige muren die zijn gebouwd rondom mensen met een handicap, om ze aan het zicht van de samenleving te onttrekken, konden er komen dankzij twee factoren: de tijd en het systeem. De bestrijding van dit onrecht moet dus ook op deze fronten worden gevoerd.'

ONDERWIJS VOOR IEDEREEN

Omdat hij zag dat migranten vaak geen onderwijs konden genieten, richtte Samuel Lee in 2006 zijn eigen school op, de Foundation Academy of Amsterdam. 'Maak je veel onrecht mee, dan raak je het geloof in jezelf kwijt.'

SAMUEL LEE

TEKST **HELGA VAN KOOTEN** + + + BEELD **FOUNDATION ACADEMY OF AMSTERDAM**

Onrecht vormt een rode draad in het leven van Samuel Lee, voorganger van een migrantenkerk in Amsterdam en docent aan de Vrije Universiteit. 'Ik heb als kind zelf onrecht meegemaakt. Ik kom uit een theocratisch land, waar de overheid zich tot op de bodem van je bestaan met je bemoeide. Als je 's ochtends naar buiten ging, wist je niet of je 's avonds thuis zou komen. Het heeft me al op jonge leeftijd ideologisch bewust gemaakt. Ik kwam op mijn veertiende naar Nederland, dat is mijn geluk geweest. Nederland is een zuurstofland. Je kunt hier vrij ademen en je mening uiten.' Maar onrecht vind je overal, stelt hij, dus ook in Nederland. 'Veel migranten hebben bijvoorbeeld niet de mogelijkheid gehad te studeren. Of ze hebben in hun land van herkomst wel gestudeerd, maar kunnen nu niet meer in hun eigen vakgebied werken, omdat hun diploma's niet worden erkend. Maar wil je een mooie samenleving opbouwen, dan moet je investeren in onderwijs dat inclusief is, dat er voor iedereen is.'

GENDER

Om zijn eigen steentje bij te dragen richtte Lee in 2006 de Foundation Academy of Amsterdam op, waar migranten op academisch niveau tegen geringe vergoeding onderwijs kunnen genieten. Het initiatief vloeiende voort uit lessen sociologie die hij in zijn eigen kerk gaf – behalve theoloog is hij ook socioloog. In eerste instantie bood de academie alleen theologisch onderwijs, maar inmiddels zijn er twee andere afdelingen bij gekomen: mensenrechten en sociale studies. Alle docenten zijn vrijwilligers. 'Wij vertegenwoordigen geen denominatie, maar de bron van onze inspiratie is Christus. Die vocht in zijn tijd ook tegen onrecht.'

In het onderwijsprogramma van de academie vormt onrecht ook weer een thema. 'Het gevoeligste onderwerp is gender. Er bestaat een grote kloof tussen mannen en vrouwen, en lhbt'ers wordt ook onrecht aangedaan. De academie is een platform om deze vormen van onrecht bespreekbaar te maken. In de afdeling mensenrechten is het grootste deel van onze docenten vrouw – dat doen we expres zo, daarmee stellen we een daad. De universele rechten van de mens staan boven elke religie.'

DROMEN

Het aantal studenten aan de Foundation Academy varieert; nu zijn het er rond de veertig. 'Als je veel onrecht meemaakt, raak je gaandeweg het geloof in jezelf kwijt. Wij zeggen tegen onze studenten: je bent geen IND-nummer, je bent een volwaardig mens. Veel van onze studenten herontdekken hun menselijkheid en vinden hun dromen terug. Ooit zei een student tijdens een afstudeerceremonie: de Foundation Academy heeft mij uit de prullenbak gehaald, en hier sta ik dan – dat raakte me diep.'

Over onrecht maakt hij zich bij tijd en wijle nog steeds boos. 'Vooral wanneer het vanuit de kerk plaatsvindt. Denk aan misbruik, of aan een prediker van het welvaartsevangelie die roept dat hij midden in de coronacrisis zijn derde jet heeft gekocht. Maar dan keer ik mij naar Prediker 7, waar staat dat je niet overdreven rechtvaardig moet zijn, omdat je anders verbitterd raakt, en dan wordt het een gif en dan heeft niemand iets aan jou.'

'WAT IK HEB GELEERD OP DE ACADEMY, WIL IK DELEN MET ANDEREN'

Zestien jaar geleden kwam Melanie Escano (48) vanuit de Filipijnen naar Nederland. In de Filipijnen lukte het haar niet werk te vinden, en in Nederland kon ze aan de slag als hulp in de huishouding. 'Ik had niet voldoende geld om eten voor mijn kinderen te kopen en ze naar school te sturen. Eigenlijk wilde ik naar een Arabisch land, maar dat werd me afgeraden, omdat het daar gevaarlijk was. Het was een moeilijke beslissing.' Voor de coronacrisis maakte ze schoon op zo'n tien adressen, nu nog maar op drie.

Haar zoon en dochter waren vijf en zes jaar oud, toen ze vertrok. Sindsdien heeft ze hen alleen nog maar op een scherm gezien. Haar dochter is vorig jaar afgestudeerd, haar zoon moet nog vier jaar. 'Ik hoop over een jaar of vier, vijf naar huis te kunnen.'

Toen ze hoorde over de Foundation Academy of Amsterdam, besloot ze 'het gewoon te proberen'. Uiteindelijk studeerde ze er zes jaar, van 2011 tot 2017. 'In mijn tijd aan de academie heb ik zowel kennis als zelfvertrouwen gekregen. Mijn mindset is er veranderd. Ik ben er sociaal bewust door geworden en geïnteresseerd geraakt in geschiedenis en mensenrechten. Wat ik daar heb geleerd, wil ik delen met anderen.'

In 2013 richtte ze daarom samen met drie collega's Filipino Migrants in Solidarity op. Een van de doelstellingen van de organisatie is ongedocumenteerden ervan bewust te maken welke rechten ze hebben. 'Veel mensen zonder papieren weten bijvoorbeeld niet dat ze naar een dokter kunnen. Of dat ze gewoon aangifte kunnen doen bij de politie als hun iets overkomt. En we lichten mensen ook voor over wat ze moeten doen als ze worden gearresteerd.'

Geloof

HOOP & LIEFDE

BEELD SEEYOU, LEPRAZENDING, LEGER DES HEILS
EN MARJAN VAN DER LINGEN/RED EEN KIND +++

KAJARI (RECHTS) UIT
BANGLADESH: 'NU WEET IK:
OOK IK BEN WAARDEVOL.'

*Alles wat jullie gedaan
hebben voor één van
de minsten van mijn
broeders hebben jullie
voor mij gedaan*

Mattheus 25:40

VOEDSELPROGRAMMA GEEFT
KINDEREN IN RWANDA EEN
GEZONDE TOEKOMST.

DIT MEISJE UIT INDIA STAAT OP
VOOR DE RECHTEN VAN KINDEREN.

OOK MÉT EEN HANDICAP
WELKOM OP SCHOOL.

COLUMN

Op zoek naar gerechtigheid

**SAMUEL WELLS, THEOLOOG,
PREDIKANT VAN ST. MARTIN-IN-
THE-FIELDS (LONDEN)**

Rechtvaardigheid heeft grofweg drie dimensies. De eerste dimensie gaat over oordeel, wetten, precedënten en straffen. Deze zijn verankerd in de rechtsstaat: iedereen is onderworpen aan de wet. Deze dimensie vereist dat je een gedisciplineerde politiemacht hebt, en een cultuur van respect voor de (arm der) wet bij het grote publiek. Wetten tegen insluiping en inbraak zijn nutteloos als iedereen weet dat de politie niet de moeite neemt kleine inbraken te onderzoeken. Het heeft geen zin de vrijheid van vergadering of meningsuiting zorgvuldig te beschermen, als er een tiran aan de macht is die naar believen mensen kan arresteren, opsluiten en laten verdwijnen.

De rechtsstaat hangt verder af van een tweede aspect van rechtvaardigheid: goede orde. Goede orde betekent dat een samenleving niet alleen goede wetten heeft, maar ook een betrouwbare wetshandhaving, robuuste grondrechten zoals persvrijheid, onafhankelijke instellingen en een sterke ethiek ten aanzien van maatschappelijke dienstbaarheid. Samen vormen deze elementen een gezagsgetrouwe cultuur. Hoe geweldig goede orde natuurlijk ook klinkt, de waarheid is dat échte gerechtigheid altijd méér is dan alleen goede orde. De reden is dat het handhaven van orde, wanneer die orde in zichzelf onrechtvaardig is, geen gerechtigheid is. De gerechtigheid van goede orde neigt maar in beperkte mate tot herverdeling van macht, en heeft nauwelijks het vermogen om dat te doen. En juist daarin, in die ongelijke verdeling van macht, ligt veel onrecht besloten.

In de derde plaats moet gerechtigheid dus een zekere mate van herverdeling van macht betekenen, herstel van wat door tegenslag of ongeluk is weggenomen, nieuwe kansen voor hen die kansen zijn ontegd. Het gaat over kansen voor iedereen die opgegroeide in armoede, ziekte en achterstand. En over een tweede kans voor iedereen die fouten heeft gemaakt en daarvan wil leren. Vandaag de dag kennen we zelfs een aanvullende versie van dit soort gerechtigheid: recht doen aan toekomstige generaties. Maar zelfs deze vorm van herverdelende gerechtigheid schiet tekort. Wanneer iemand in de bloei van het leven sterft, of wanneer een kind te horen krijgt dat het een ziekte heeft die het een leven lang zal beperken, dan noemen we dat extreem onrechtvaardig – maar er is geen enkele menselijke wet overtreden en er is geen herstel mogelijk dat iets aan de situatie kan veranderen. Zelfs de beste vorm van gerechtigheid, zo lijkt het, kan geen universeel welzijn garanderen, en evenmin kan het tragedie voorkomen. Voor christenen betekent gerechtigheid juiste relaties.

We willen allemaal gerechtigheid als die uitgeoefend wordt over iemand anders, iemand die we niet kennen, iemand die we voor alle problemen van de wereld verantwoordelijk houden. Als die over ons uitgeoefend wordt, willen we iets anders: barmhartigheid. Wat niet hetzelfde is als ‘geen veroordeling’. Maar het betekent geen wraak, geen vijandschap. We moeten voorzichtig zijn wanneer we roepen om gerechtigheid, want op een dag roept gerechtigheid wellicht om ons. Uiteindelijk gaat gerechtigheid over een persoon: een persoon die de belichaming is van juiste relaties – met God, elkaar, de onderdrukten en de planeet. De evangeliën beschrijven een persoon die mensen bevrijdt van hun gebondenheid aan zonde, ziekte, schulden, uitsluiting. Christenen hebben een woord voor de gerechtigheid die bevrijding, barmhartigheid en relaties combineert; dat woord is Jezus.

DE WERELD OBSIDI KOB

TEKST **PIETER DIRK DEKKER** + + +

BEELD **ANNEKE JAGAU/RED EEN KIND EN LEPRAZENDING**

Stel dat jij zou voorkomen in de evangelieververtelling van Lucas, waar komt Jezus jou dan tegen?

‘Barmhartig is Hij, van geslacht op geslacht, voor al wie Hem vereert. Hij toont zijn macht en de kracht van zijn arm en drijft uiteen wie zich verheven wanen, heersers stoot Hij van hun troon en wie gering is geeft Hij aanzien. Wie honger heeft overlaadt Hij met gaven, maar rijken stuurt Hij weg met lege handen.’ Lucas 1:50-53

God zet de wereld op zijn kop. Lucas wil het ons met zijn evangelieververtelling duidelijk maken. Van de lofzang van Maria tot aan het kruis en het lege graf: het hele evangelie zingt hoe God in Jezus het onverwachte doet. Hoe het evangelie levens verandert, en hoe dat zichtbaar wordt in barmhartigheid, recht en genade voor de geringen, de hongerigen. Onderweg naar Pasen volgen wij Jezus’ weg door de ogen van vier mensen aan de rand van de samenleving. Het evangelie zet volgens hen nog altijd levens op hun kop – misschien ook wel dat van jou.

‘Om aan armen het goede nieuws te brengen, heeft Hij mij gezonden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan blinden het herstel van hun zicht, om onderdrukten hun vrijheid te geven, om een genadejaar van de Heer uit te roepen.’ Lucas 4:18-19

André Togo voelt zich persoonlijk geroepen om het onrecht in zijn land Mali te bestrijden. Het onrecht dat hij zelf als kind heeft ervaren. Opgegroeid in een straatarm islamitisch gezin wordt André op zijn twaalfde geadopteerd door een Fransman. Hij verwacht in de hemel te komen, maar het blijkt de hel te zijn. ‘Jarenlang werd ik seksueel misbruikt. Het was een nachtmerrie.’ André probeert diverse keren zelfmoord te plegen. De hordende zucht waarmee hij dit vertelt is veelzeggend.

Op een dag ervaart André toch die hemel waar hij als kind zo op hoopt. Overigens totaal anders dan verwacht: hij ontmoet God. ‘Niemand had mij ooit over God verteld. Maar God sprak letterlijk tot me. Hij zei: André, vanaf vandaag zul je nooit meer dezelfde zijn. Toen heb ik urenlang gehuild.’ André ervaart een genezende kracht en wil meer over deze God weten. Hij komt uit bij het Leger des Heils, wereldwijd actief in ruim honderd landen. Zijn roeping wordt geboren: ‘Het was niet Gods plan dat ik doodging. Hij wil me in deze organisatie gebruiken om op te komen voor de onderdrukten.’ Onrecht ziet hij in alle lagen van de Malinese samenleving. ‘Kinderen worden verkocht als seksslaven. Weduwen aan hun lot overgelaten. Het Leger des Heils komt voor hen op: met voedsel, medicijnen en onderwijsprogramma’s.’

André vervolgt: ‘Een straatkind vroeg mij laatst om eten. Ik ben met hem gaan praten. Waarom ga je niet naar school? Inmiddels zit hij in ons schoolprogramma, we betalen zijn schoolgeld.’ Liefdevolle aandacht is de eerste stap in het gevecht tegen onrecht, zo stelt André. ‘Niet alleen voedsel of medicijnen. Mensen willen allereerst een luisterend oor. Zich mens voelen! Dat herken ik. Het was de kleine André die ik zag rondzwerven op straat.’

'+ VERSCHIL

‘Heer, als u wilt, kunt u mij rein maken.’ Jezus stak zijn hand uit, raakte hem aan en zei: ‘Ik wil het, word rein!’ En meteen verdween zijn huidvraat. Lucas 5:12-13

Kajari uit Bangladesh staat bekend om haar lach. Maar achter haar vrolijkheid schuilt een verdrietige geschiedenis. ‘Op mijn tiende jaar kreeg ik vlekken’, vertelt ze. ‘Ik had geen idee wat het was en onze lokale arts wist zich geen raad. Pas na mijn veertigste jaar adviseerde hij me om naar het ziekenhuis van Leprazending in Nilphamari te gaan. Daar kreeg ik de diagnose: lepra. Intussen was ik iedereen om wie ik gaf kwijt. Mensen lieten me in de steek, bang om besmet te raken. Ik voelde me intens alleen ...’
‘Mijn vader was straatveger. Een vrolijke, hardwerkende man. Mijn moeder zorgde voor mij, totdat ze stierf. Vanaf dat moment leefde ik afgezonderd. Soms zag ik mijn broer, maar mijn zussen verdwenen uit mijn leven. Ik verlangde naar een eigen gezin, naar een baan met collega’s, maar met een beschadigd lichaam was ik kansloos. Soms vroeg ik God of Hij me wilde wegnemen, want wat stelde mijn leven voor?’
‘Dankzij liefdevolle hulp in het lepraziekenhuis weet ik beter: ook ik ben waardevol. Na behandelingen en operaties ben ik genezen van lepra. De leprawerkers hielpen mij een baan te vinden. Ik werk nu als schoonmaakster op een school en kan mezelf onderhouden. Bovendien ben ik opgenomen in een vrouwengroep. De vrouwen zijn als zussen voor mij.’
‘Tegen iedereen die bijdroeg aan mijn herstel, zeg ik uit de grond van mijn hart: dank u wel! Lepra maakte mij kapot. Dankzij hulp vond ik mijn lach weer terug.’

KAJARI UIT BANGLADESH: ‘MENSEN LIETEN ME IN DE STEEK, BANG OM BESMET TE RAKEN.’

Hij zei tegen hen: ‘Wie dit kind in mijn naam bij zich opneemt, neemt Mij op; en wie Mij opneemt, neemt Hem op die Mij gezonden heeft. Want wie de kleinste onder jullie allen is, die is werkelijk groot.’ Lucas 9:48

‘Ik had helemaal niet door dat ik zwanger was. Ik was ziek en mijn moeder bracht me naar het ziekenhuis. We dachten dat het malaria was. Het voelt raar dat er iemand is die me ‘mama’ noemt. De oudere moeders behandelen me als een kind. Dat snap ik wel, ik ben ook nog jong, maar soms weet ik niet waar ik bij hoor.’
De 18-jarige Tina (vanwege de gevoeligheid van het onderwerp gebruiken we niet haar echte naam) is 16 jaar als ze ontdekt dat ze moeder wordt. In het straatarme Malawi is ze helaas niet de enige. De armoede brengt schrijnende sociale problemen met zich mee, als kindhuwelijken en tienerzwangerschappen. En de realiteit is dat veel meisjes een kind krijgen als ze zelf nog kind zijn.
‘De vader was ouder dan ik. Hij gaf me aandacht en kocht cadeautjes voor me. Ik ben opgegroeid in een arm gezin en had dat nog nooit echt gehad. Maar nu hij wil niets van het kind weten, of van mij. Ik vind het lastig om goed voor mijn baby te zorgen. Ik houd van hem en wil alles goed doen, maar ik weet niet altijd hoe. Dan denk ik eraan hoe anders het zou kunnen zijn en ben ik verdrietig.’
Sinds kort is Tina lid van een groep voor tienerouders van Red een Kind. ‘Door de groep ervaar ik minder stress. Ik kan mijn problemen bespreken. Vooral ook de dingen die ik niet met volwassenen zoals mijn moeder kan delen. We snappen elkaar goed, omdat we allemaal hetzelfde meemaken. Ik ben niet langer alleen.’
In de groep leert ze meer over opvoeding, communicatie en hoe ze ondanks haar situatie toch haar dromen waar kan maken. ‘Ik hoop dat ik volgend jaar weer naar school kan. Dan ga ik heel hard werken om verpleegkundige te worden. Als mijn zoon ziek is, weet ik dan wat ik moet doen en ik verdien geld om voor hem te zorgen. Ondanks dat ik het liefst zou willen dat alles anders was, wil ik het beste voor hem.’

Degenen die voorop liepen, snauwden hem toe dat hij moest zwijgen, maar hij schreeuwde des te harder: ‘Zoon van David, heb medelijden met mij!’ (...) ‘Wat wilt u dat Ik voor u doe?’ De blinde antwoordde: ‘Heer, zorg dat ik weer kan zien.’ Jezus zei: ‘Zie weer! Uw geloof heeft u gered.’ Lucas 18:39-42

Hoe voelt het als er met een grote boog om je heen gelopen wordt? Hoe voelt het als mensen je geen blik waardig keuren omdat je een handicap hebt? De blinde man wist hoe dat voelde, want hij maakte het dagelijks mee. Maar ook vandaag de dag maken veel mensen met een handicap in ontwikkelingslanden dat mee. Zij hebben amper toegang tot zorg, onderwijs en werk, en staan aan de rand van de samenleving.
De 52-jarige Console uit Rwanda was een van hen. ‘Ik ben aan een oog blind.’ Dat was een reden voor veel mensen om haar te negeren. Ook in het ziekenhuis. Console: ‘Als ik ziek was, ging ik naar het gezondheidscentrum voor behandeling. Maar ik kreeg alleen maar een paar pillen en verder keken ze niet naar mij om. Alsof zorg voor mij een verspilling was. Ik voelde diep vanbinnen dat ze vonden dat ik medische zorg niet verdiende.’
Jezus liep niet met een boog om de blinde man heen. Hij stopte en zág hem! Toen Stichting SeeYou het gezondheidscentrum ging helpen om medische zorg toegankelijk te maken voor mensen met een handicap, werd ook Console niet meer voorbijgelopen, maar gezien.
Console: ‘Het is nu zo anders. Elke verpleegster kent mij nu bij naam. Als ik bij het gezondheidscentrum aankom, rennen ze naar mij toe en vragen ze hoe ik mij vandaag voel. Ik ben zo dankbaar voor de steun en zorg die ik nu krijg!’

TIENERMOEDER IN MALAWI. ‘HIJ KOCHT CADEAUTJES VOOR ME.’

‘Vandaag is dit huis redding ten deel gevallen, want ook hij is een zoon van Abraham. De Mensenzoon is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was.’ Lucas 19:9-10

Stel dat jij zou voorkomen in de evangelieververtelling van Lucas, waar komt Jezus jou dan tegen? Op de Malinese straten, in een lepraziekenhuis, bij een zelfhulpgroep voor tienerouders, in een Rwandees gezondheidscentrum?
Oei, deze vraag schuurt. Als er iets duidelijk naar voren komt uit de prachtige verhalen op deze pagina’s, dan is het toch dat het evangelie goed nieuws voor mensen in de marge, de armen en onderdrukten. Maar in een wereld vol onderdrukten ben ik eerder een van de onderdrukkers. Misschien niet eens zozeer omdat ik actief mensen het leven onmogelijk maak – hoewel mijn consumptiegedrag vaak in een andere richting wijst – maar dan toch omdat ik zo vaak verzaak écht voor de onderdrukten op te komen.
Liever trek ik mijzelf terug in mijn eigen veilige, warme huis, waar het mij aan niets ontbreekt. Als het even kan omring ik mij vooral met mensen die lijken op mijzelf – de anderhalvemetermaatregel is een handig excuus om met een boogje om de straatkrantverkoper

heen te lopen. Een verloren schaaap? Liever mijn schaapjes op het droge. Herkenbaar? Nogmaals die vraag: waar komt Jezus ons tegen?
Ik hoop dat Hij ons niet aantreft aan een of andere feesttafel terwijl Lazarus bij ons tuinhekje ligt te creperen. Nee, hopelijk vindt Hij ons hoog in een boom, zoals Zacheüs. Na al Jezus’ scherpe waarschuwingen aan het adres van rijkards verwachten Lucas’ lezers dat Jezus niets van zo’n rijke tollenaar moet hebben. Toch zoekt Jezus Zacheüs op. En ook Zacheüs’ leven wordt op zijn kop gezet! Dat is voor iedereen om ‘m heen te merken, want een heilige vrijgevigheid maakt zich van hem meester: ‘Kijk, Heer, de helft van mijn bezittingen geef ik aan de armen, en als ik iemand iets heb afgeperst, vergoed ik het viervoudig.’
Tegen alle verwachtingen in blijkt ook voor Zacheüs plek in Gods kudde. Zo is het evangelie telkens weer verrassend goed nieuws – voor jou, zelfs voor mij. Zet God ook ons leven op z’n kop? En is dat ook aan ons te merken?

Red ~~X~~ een
KiND

Ieder kind is een uniek geschenk van God

Als je gelooft dat ieder kind door God gegeven is, is het onverdraaglijk dat veel kinderen in armoede opgroeien. Daarom nodigen we jou uit om samen met ons een toekomst te bieden aan een kind in armoede. Meer dan 8.000 sponsors gingen je al voor. Maak jij vandaag ook het verschil?

Ga naar www.redeenkind.nl
of scan de QR-code.

Help ons helpen

NL27 RABO 0119 6839 89
onder vermelding van IOS

www.legerdesheils.nl/ios

INTERNATIONALE
ONTWIKKELINGS-
SAMENWERKING

Leprazending

Hij stak Zijn hand uit, raakte hem aan en zei: 'Ik wil het, word gereinigd'.

LATEN WE VOORTZETTEN WAT JEZUS BEGON

U kunt helpen
met een gift

- Scan de QR-code met uw mobiel
- Of **doneer online** via www.leprazending.nl/nd
- Of **maak een gift over** via NL 49 INGB 0000 8898 89
ovv: 'Kajari ND'.

ONZE AANPAK OM LEPROA VOORGOED TE VERSLAAN

VROEGTIJDIG
OPSPOREN

SNEL
BEHANDELEN

VERSPREIDING
STOPPEN

including
everybody

↓
Dé nieuwe
naam van
Light for
the World
Nederland.

Ik zie jou

Samen zien we mensen met een (visuele) beperking staan en geven we oogzorg, medische zorg, onderwijs en werk. Samen met hen, de lokale gemeenschap en met jou. Omdat ieder mens waardevol en kostbaar is. Doe je mee?

**Geef vandaag mensen met een handicap
toegang tot medische zorg en doneer!**

Geef op IBAN NL10 INGB 0000 0001 31,
via de website of scan de QR-code.

Ga naar www.seeyoufoundation.nl

